

משה חיים פלח

בענין שבת בבקעה (ובד' הראב"ד)

ומה דומה שבת מצעוד יום לדעתו וקנה שציתה במקומו למי שיצא בשבת שלא קנה שציתה שאם נעשית לו מחינה הועילה לו ואפילו נעשית בשבת לדעת רב אבל לא לדעת שמואל כדאיתא בשמעתא דרבי הונא בר חנילאי, מיהו בשבת בצקעה אפילו רב מודה דמחינה לא מהניא ליה להלך יותר מאלפים במקומו קנה לו שציתה עכ"ל.

והנה לשון הראב"ד שבת מצעוד יום 'לדעתו', ואף דכבר הקדים ללא תלי אי היה באונס או שלא באונס, ויתכן לדון בציאור הדברים, דבשבת מצעוד יום לדעתו, הוי קנין שציתה אלים [ואף דאנן קי"ל דישן גמי קונה אלפים אמה ואכמ"ל] ולהכי לא מצי לחזור ולקנות שציתה אחרת בשבת ע"י היקף המחיצות, משא"כ ביצא שלא לדעת, דאף דהשתא אית ליה ד' אמות, אך כיון דלא קנה הך מקום מדעת, אלא הוי מידי דממילא, שפיר קני השתא כל היקף המחיצות.^א

אמר רב נחמן אמר שמואל שבת בצקעה והקיפיה נכרים מחינה בשבת מהלך אלפים אמה, ודעת רוב הראשונים דהך דינא אחי אף כרבן גמליאל, ובגדר הדברים מצינו כמה וכמה דרכים.

רש"י פי' וז"ל אפילו לרבן גמליאל, דאמר בהוציא וזהו נכרים ונתנוהו בדיר או בסהר, דאף על גב דלא שבת באויר מחיצות נעשית לו כארבע אמות, ומהלך את כולה התם הוא דמי שהוציא וזהו נכרים אין לו אלא ארבע אמות הקילו חכמים אלנו להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות, אבל הקונה שציתה שיש לו אלפים אמה לא הקילו חכמים אלנו להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אלא אם כן שבת באוירן, ובפשוטו כוונתו קולא דרבנן, דאף דמעיקרא דדינא לא חשבינן להיקף כד' אמות אלא אם שבת באויר מצעוד יום, מ"מ הקילו לדונו כד' אמות אף בלא שבת, כיון דל"ל אלא ד' אמות.

והראב"ד צמ' כתוב שם ביאר וז"ל מה לנו תלות הענין באונס ושלא באונס,

^א עוד הביא המאירי (בשם י"א) דרך אחרת בזה וז"ל (בחי') יש שכתבו בזה טעם אחר ואמרו דדין הוא צמי שהוציא וזהו כו' שיהא אלנו כד' אמות מפני שנעקרה שציתתו לגמרי, אבל שבת בצקעה והוקפה שעדיין

ובן לדברי הראב"ד הנ"ל יבואר היטב, דהיכא דלא קנה שציתה מני לקנות כל ההיקף בשבת, משא"כ היכא דקנה שציתה לדעתו, לא מני לקנות את כל ההיקף.

אולם בהשגות לרמב"ם (פכ"ז משנת הי"ד) כתב הראב"ד וז"ל מי שיצא שלא לדעת ועשו לו מחיצה בשבת או של היתר צבני אדם שלא לדעתם או גויס עשו לו, הרי הוא חוזר לתחומו אפילו כמה מפני ששבת צה בין השמשות, אבל אם שבת בצקעה שהיא שלשת אלפים אמה והקיפיה גויס צבולה אינו מהלך צה אלא אלפים אמה לפי שלא שבת באויר מחיצות מצעוד יום עכ"ל, וכבר תממהו האחרו' בלשון הראב"ד 'מפני ששבת צה בין השמשות' והרי לא שבת צהנך מחיצות בין השמשות.

והנה יש שפירשו דברי הראב"ד, דהא קאי התם צעשו לו מחיצה עד תחומו הראשון, וי"ל דצבכהאי גוונא כיון דהך מחיצה מחוברת לתחומו הראשון, ואיהו

והראשונים הביאו דעיקר הדבר מצואר צירושלמי (דלא כחוס' צסס הירושלמי) דאיתא התם הוון צעיין מימר מה פליגין כרבי יהושע וכרבי עקיבה צרס כרצן גמליאל וכרבי אלעזר צן עזריה לא פליגין, ואפילו כרצן גמליאל וכר' אלעזר צן עזריה פליגין קל הוא מי שקנה לו שציתה ממי שלא קנה לו שציתה ע"כ, וצפשוטו מסקנת הירושלמי דאתי אף כרצן גמליאל וראב"ע, ומשום דקל הוא מי שקנה לו שציתה ממי שלא קנה לו שציתה.

ולדברי רש"י נדחקו האחרו' צביאור דברי הירושלמי, אך יעוין צתוס' ציצמות (קד א) דהרצה דצרים יש צירושלמי שצריך להפכם, ויתכן דגרסי' איפכא קל הוא מי שלא קנה שציתה ממי שקנה שציתה, ומתפרש הירושלמי כפשטיה, דהקילו דוקא שמי שלא קנה שציתה כיון דל"ל אלא ד' אמות.

הוא צמקום שציתתו לא נפקעה מקום שציתתו ואין לו אלא אלפים ממקום שציתתו עכ"ל (וכ"ה צציה"צ צסס י"מ).

ולפו"ד נראה ציאור הדצרים, דצבוציאוהו גויס חוץ לתחום, כיון דאיצד תחומו הראשון, ומעתה קונה תחום חדש (או מקום חדש) דד' אמות צמקומו החדש, אמרי' דכל דהך מקום מוקף מחיצות, קונה את כל היקף המחיצות, משא"כ בשבת צצקעה והקיפיה מחיצות, כיון דלא איצד כלל את תחומו, ואינו קונה השתא תחום חדש, לא קני את כל היקף המחיצות, והוא כעין דאשכחנא צתוס' לקמן (מד א ד"ה או, מד צ ד"ה ומר) גצי הצלעת תחומין, דכל דמאצד תחומו הראשון שהיה לו וצריך לקנות תחום חדש, לכו"ע אמרי' הצלעת תחומין וחוזר לתחומו הראשון, אך כל דאינו מאצד את תחומו הראשון, צזה איכא מ"ד דהצלעת תחומין לאו מילתא היא, ולא קני השתא תחום חדש לחוזר לתחומו הראשון יעוין צס, ואכמ"ל.

שצת בתחומו הראשון, חשיב לשצת אף בהנך מחינות, דאין זה היקף חדש, אלא הגדלת ההיקף הראשון ששצת בו.

דאלפים אמה דשוצת הוי מלכד ד' אמות דידיה, וכ"פ הטור והשו"ע (סי' שז"ס"א) כל אדם יש לו אלפים אמה לכל רוח חוץ מד' אמותיו או מהמקום ששצת בו.

אך יעוין בתוס' רי"ד (מהדורא תניינא לקמן ס"ט) דחדית דככל שוצת דאית ליה אלפים אמה, תחילת האלפים הוי ממקום רגליו ממש, ולא יהצינן ליה ד' אמות ואלפים אמה, והא דאיתא התם דשצת יש לו אלפים אמה ונותן עירובו יש לו אלפים אמה, פי' הרי"ד דהיינו שאם יאל חוץ לאלפים אית ליה מעתה ד' אמות, ובזה מיבעי ליה התם אי הנותן עירובו יש לו ד' אמות, היינו אי יאל חוץ לאלפים האם אית ליה ד' אמות או דלא יזוז ממקומו כלל יעו"ש.

אך לכאורה הדבר נסתר להדיא מכמה וכמה דוכתי, ויעוין צביאור הגר"א (סי' שז"ס) דליין לתרי דוכתי דמבואר להדיא בגמ' דאית ליה ד' אמות מלכד אלפים אמה, דלקמן (נ"ג) תניא מי שצא בדרך וחשכה לו והיה מכיר חילן או גדר ואמר שציתתי תחתיו לא אמר כלום אבל אם אמר שציתתי במקום פלוני מהלך עד שמגיע לאותו מקום הגיע לאותו מקום מהלך את כולו וחוצה לו אלפים אמה, צמה דצרים אמורים במקום המסויים כגון ששצת בתל שהוא גבוה עשרה טפחים והוא מארבע אמות ועד בית סאתים וכן בקעה שהיא עמוקה עשרה והיא מארבע אמות ועד בית סאתים אבל במקום שאין

אך יעוין במאירי דציאר עיקר החילוק וז"ל אף על פי שפסקנו כרבן גמליאל לנתנוהו צדיר וספר או צעיר לדונה כארבע אמות אף רבן גמליאל מודה בזו כו' שאע"פ שלא שצת באויר מחינות אלו הרי מ"מ שצת באויר מחינות אבל זה כו' שצשעת קניית שציתה לא שצת באויר מחינות כלל אין לו אלא תחומו, וסיים המאירי והוא שאמרו עליה בתלמוד המערב אף לרבן גמליאל קל הוא מי שקנה שציתה ממי שלא קנה שציתה.

ומבואר מדברי המאירי דעיקר החילוק בין היכא דקנה שציתה באויר מחינות מצעוד יום, לצזה אף דהוציא אוהו ונתנוהו בהיקף מחינות אחר נעשה לו כד' אמות ומהלך את כולו, לצין היכא דמצעוד יום לא קנה שציתה באויר מחינות, דצכהאי גוונא אין נעשה לו היקף מחינות אחר כד' אמות, ויש שציארו כן אף דצברי הראב"ד, אולם גדר הדברים צריך ציאר, דמאי מעליותא איכא צמה ששצת באויר מחינות אחרות מצעוד יום.

ונראה לדון, דהנה לקמן (נ"ב) אמר רמי בר חמא הרי אמרו שצת יש לו ארבע אמות הנותן את עירובו יש לו ארבע אמות או לא אמר רבא תא שמע כו' וצפשוטו מבואר

שצת לא הזכיר דאית ליה ד' אמות ואלפים
 אמה [ומש"כ הרמב"ם שם בהל' יא מי שיצא
 חוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יכנס
 שהארבע אמות שיש לו לחדש תחלתן ממקום
 שהוא עומד בו, לפיכך כיון שיצא חוץ
 מתחומו אמה או יתר ישב במקומו ואין לו
 להלך אלא בתוך ארבע אמות מעמידת רגליו
 ולחוץ עכ"ל, צפשוטו כוונתו דאף דהיולא
 חוץ לתחום אית ליה ד' אמות, וא"כ ס"ד
 דאם יצא אמה אחת שרי לחזור לתחומו, דהא
 אית ליה ד' אמות, ולזה כתב הרמב"ם דהנך
 ד' אמות תחילתן ממקום שהוא עומד בו
 דהיינו מעמידת רגליו ולחוץ, וממילא לא
 מצי לחזור לתחומו, ויעו"ש במגיד משנה
 דהוי כחילו צירר לו ד' אמות לכיון הליכתו
 או דמיירי בצירר יעוין שם].

וז"ל הרמב"ם (שם הי"א) מי שהחשיך חוץ
 לתחום המדינה אפילו אמה אחת הרי
 זה לא יכנס לה אלא מהלך ממקום שנכנס
 עליו השבת והוא עומד בו אלפים אמה בלבד
 עכ"ל, ולכאורה מסתימת לשונו נראה
 להדיא דאף שהוא עומד חוץ אלפים אמה
 אמה אחת, לא יכנס, דלית ליה אלא אלפים
 אמה ממקום שהוא עומד בו היינו ממקום
 עמידתו ממש, ולית ליה ד' אמות ואלפים
 אמה [ויעוין במ"מ (שם) וצביאור הגר"א
 (סי' תה סק"ג) וצאו"ש (שם) ויעוין בשו"ת
 מהרשד"ם (או"ח סי' ט) וכן נראה עוד
 מסתימת לשון הרמב"ם בכל הך פירקא

מסויים אין לו אלא ארבע אמות עכ"ל, הרי
 דבמקום שאינו מסוים יש לו ארבע אמות
 ואלפים אמה.

וכן לקמן שם הכא במאי עסקינן כגון דאיכא
 ממקום רגליו ועד עיקרו תרי אלפי
 וארבע גרמידי כו' [ועוד הוכיחו האחרו'
 (גבי נופן עירובו) מהא דאמרי' (לה א) גבי
 נתגלגל עירובו חוץ לתחום אמר רבא לא שנו
 אלא שנתגלגל חוץ לארבע אמות אבל לתוך
 ארבע אמות הנותן עירובו יש לו ארבע
 אמות, ויש להעיר עוד דמסוגיא דלעיל (בג
 חזינן דהא דנותן עירובו יש לו ד' אמות
 היינו במקום עירובו, ולא בסקוף אלפים
 כדפירש הרי"ד] ובאמת התוס' רי"ד גופיה
 במהדורא תליתאה הדר ציה מכה דצרי
 הגמ' (בג).

אולם מדצרי הרמב"ם צ"ד נראה לכאוף
 כדצרי הרי"ד (במהדו"ת) דליכא אלא
 אלפים אמה ממקום רגליו ממש, דהנה
 יעוין במגיד משנה (פכ"ז משנת ה"ד) שכתב
 וז"ל כתב הרשב"א ז"ל שאלפים אמה אלו
 נמדדין חוץ לארבע אמות שלו ויש לו הארבע
 אמות לכל רוח ואין סבירא זו מוכרחת עכ"ל,
 וריהטת דצרי המגיד משנה דליכא הכרח
 דמודדין אלפים אמה מלבד ד' אמות
 (ויעוין באחרו').

ולכאורה כן משמע מסתימת דצרי
 הרמב"ם, דבכל פרק כ"ז מהל'

גוונא מהניא קביעותו לקנות ד' אמות, וצכהאי גוונא אית ליה אלפים אמה מלצדן, וכן מניח עירובו, דמתכוין לקנות שציתה ע"י עירובו, אית ליה ד' אמות מלצד אלפים אמה [ורמי בר חמא נסתפק דדילמא דוקא שבת, שקבע שציתתו בגופו נעשה המקום כציתו ממש למיקני ד' אמות (ואף צאומר שציתתי במקום פלוני, כיון דכי רהיט מטי להסם, כדאיתא לקמן נא א, חשיב כשוצת בגופו) משא"כ בצמניח עירובו גרידא].

ובאמת דלישנא דגמ' (נב א) אמר רמי בר חמא הרי אמרו שבת יש לו ד' אמות, ול"ב היכן אמרו, ויעוין בפסקי הרי"ד שם דביאר וז"ל דהכי אמרן לעיל (נב) אמר תהא שציתתי במקום פלוני כו' אצל מקום שאינו מסויים אין לו אלא ד' אמות, שמאותן ד' אמות ולחוץ הוא מודד אלפים אמה, והשתא כשאמר שציתתי במקום פלוני אמרי' כמאן דקאי התם דמי וקנה שם ד' אמות עכ"ל (ומלצד הרי"ד ז"מ דדברי הראשונים על אחר שיצארו היכן אמרו) הרי דצאמת הך דינא נתחדש רק בצוגיא דהתם.

ומעתה מצואר היטב, דצפכ"ז מהל' שבת דמיירי הרמב"ם צהל' תחומין, לא הזכיר כלל הנך ד' אמות, דצסתמא לעולם לית ליה אלא אלפים אמה, ורק צהל' עירובין, דמיירי בקובע מקום שציתתו להדיא במקום פלוני, צוה אית ליה ד' אמות מלצד אלפים אמה.

(יעוין שם ה"ד וה"ט והי"ד) דנקיט אלפים אמה ולא ציאר דאית ליה ד' אמות [ואף דהוא כלשון הגמ', מ"מ הו"ל לפרושי עכ"פ צמקום אחד דאית ליה ד' אמות מלצד אלפים אמה].

אולם צהל' עירובין (פ"ז ה"ד) הציא הרמב"ם לסוגיא דלקמן (נב ז) וז"ל מי שעמד מצעוד יום צרשות היחיד וקנה שם שציתה או שהיה צא צדרך ונתכוין לשצות צרשות היחיד הידועה אללו וקנה שם שציתתו הרי זה מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה לכל רוח, ואם היתה רשות היחיד זו מקום שלא הוקף לדירה או תל או נקע אם היה צוה צית סאתים או פחות מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה לכל רוח, ואם היתה יתר על צית סאתים אין לו צוה אלא ארבע אמות וחוצה מהן אלפים אמה לכל רוח, וכן אם הניח עירובו במקום שלא הוקף לדירה עכ"ל, הרי מצואר דצגוונא דקבע שציתתו במקום היתר על צ' סאתים, אית ליה ד' אמות וחוצה מהן אלפים אמה.

ונראה לדון צציאור דעת הרמב"ם, דאיכא חילוק צין מי שהחשיך חוץ לתחום, לצין הקובע מקום שציתתו, דאדם המהלך צדרך והחשיך עליו, לית ליה אלא אלפים אמה ממקום עמידתו ממש, וכדנראה מלשון הרמב"ם צהל' שבת (פכ"ז הי"א) וסוגיא דעירובין שאני דהתם הרי קבע להדיא מקום שציתתו במקום פלוני, וצכהאי

אפילו היה ישן בשעה שנכנס השבת שלא קנה שציתה יש לו להלך ממקומו אלפים אמה לכל רוח צריבע עכ"ל, הרי דישן באמת לא קני שציתה, אלא דאעפ"כ מהלך אלפים אמה, ולמשנ"ת אף בניעור כן הוא, דבסתמא לא קני שציתה, אלא הרמז"ס נקט לה דישן לרבותא, דאף צכה"ג מהלך אלפים.

ויעוין בשו"ת מהרשד"ם (סי' ט"ו) דלדיד' כעין זה, דאף דבניעור אית ליה ד' אמות ואלפים אמה, מ"מ דישן לית ליה אלא אלפים אמה ממקומו ממש ולית ליה ד' אמות, ויישב צוה דצרי המגיד משנה הנ"ל, דמשמע דלא פסיקא ליה דאיכא ד' אמות והרי הדבר מבואר להדיא בגמ' (נז), וביאר המהרשד"ם דהמגיד משנה מיירי דישן, וז"ל המהרשד"ם, נראה ששאני ישן מער דהא דקאמר אמר לך שמואל וכו' מיירי צער על ההיא צרייתא דהיה מכיר אילן או גדר ואמר שציתתתחתי וכו' דבהא פשיטא דישן לו ד' אמות וחזן לד' אמות אלפים למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה אבל נראה דמיירי דישן דהוי פלוגתא דרבי יוחנן בן נורי ורבנן כו' והאי אדם ישן שלא נתכוון לשציתה ככלים של הפקר דמי, הרי אתה רואה שיש הפרש בין ער לישן שהוא מששים צמיתה והוי ככלי של הפקר שאין לו אלא אלפים ולא אמרו ד' אמות אלא לאדם ער כו' כך נראה לי והדבר נכון צעיני כדי לישב דצרי המגיד משנה כו' לא אמרת כן אלא

וילהי הציא הרמז"ס הך דינא רק בהלכות עירובין, דבהלכות שבת מיירי הרמז"ס בהלכות תחומין, ומנ"ד עיקר הלכות תחומין ליכא לאדם אלא אלפים אמה ממקומו או מציתו ממש, דהיינו מקום המוקף מחילות ממש, אלא דבהלכות עירובין נתחדש דמצי אדם לקנות לו שציתה ע"י עירוב צרגליו או באמירה או צפת, דע"י דיינין כאלו אית ליה בית במקום שעירב, ולהכי הך דינא נזכר ברמז"ס רק בהלכות עירובין.]

ובו מדוקדק לשון הרמז"ס בהל' עירובין (שם ה"ה) הקונה שציתה ברחוק מקום ולא סיים מקום שציתתו לא קנה שציתה שם, כיצד היה צא בדרך ואמר שציתתי במקום פלוני או בשדה פלונית או בצקעה פלונית או ברחוק אלף אמה או אלפים ממקומי זה הרי זה לא קנה שציתה ברחוק ואין לו אלא אלפים אמה לכל רוח ממקום שהוא עומד בו כשחשכה עכ"ל, הרי דהכא דלא אהניא קניית שציתתו, לשון הרמז"ס 'אין לו אלא אלפים אמה ממקום שהוא עומד בו', ומשמע דהיינו אלפים אמה מצומצמות ממקום עמידת רגליו, ולית ליה נמי ד' אמות, דכיון דצכה"ג לא קנה שציתה, לית ליה אלא אלפים אמה.

ועיקר הדבר דדין אלפים אמה לא צעי קניית שציתה מבואר להדיא בלשון הרמז"ס (פכ"ז משנת ה"ד) השוצת בצקעה

דנעשה מקום זה כביתו, וכן לשון רש"י (סס לג א) מאן קא משוי להו בית עירוב הוא דמשוי ליה, וכי איכוון לבית דהיתרא איכוון כו', ומבואר דגדר דין עירוב היינו דמשוי להך מקום כבית.

[ומצינו בכ"ד דענין רשות היחיד מישך שייך לענין דירה וזית, דיעוין בפירוש רבינו חננאל (שבת ז ב) דהא דבית שאין בו עשרה וקירוי משלימו לעשרה תוכו הוי כרמלית היינו 'כיון דלא חזי לדירה' יעוין שם עוד, ולקמן (סז ב) בעי רב הונא בר חיננא למימר דיתר מבית סאתים שלא הוקף לדירה לא הוי רשות היחיד מדאורייתא ואכמ"ל.]

אולם היינו דוקא בנתכוין להדיא לקנות שביתה, אך בהחשך עליו דדרך, דלא נתכוין לקנות שביתה, בזה לית ליה אלפים אמה אלא ממקום רגליו [ושיעורא דאלפים אמה אין זה קביעות מקום האדם ממש, אלא הוי שיעור באיסור יציאה, או דהוא מקום הנטפל למקומו כעין מגרש לעיר, אך אין זה ביתו ומקומו ממש].

ובר זה בשבת בצקעה, דכיון דאינו במקום המוקף מחילות, דמנא דלית ליה בית ממש, בזה רק ע"י דעת מצי משוי למקומו כבית, אך היכא דהוי במקום המוקף מחילות, דהוי בית ממש, בזה ממילא קני שביתה.

בשזיל שחדת ככשרים וחשבת כי הרב המגיד משנה היה מכחיש ד' אמות בכל מקום חלילה רק כמו שאמרתי בישן כו' עכ"ל [ויעוין עוד בדברי יחזקאל (פי ז' סק"ו) דנקט כן בפשיטות בכוננת המגיד משנה וז"ל בחו"ד מצינו כיו"צ לענין ישן דקיי"ל שקונה שביתה, ואפילו הכי מבואר במגיד משנה דלדעת הרמב"ם אינו קונה ד' אמות רק יש לו אלפים לכל רוח ויעו"ש שהביא דעת הרשב"א שחולק על זה כו' עכ"ל יעוין שם עוד].

אך לדרך שנתבאר אף בניעור כן הוא, דבסתמא לית ליה אלא אלפים אמה, וכסתימת דברי הרמב"ם בפכ"ז מהל' שבת, ורק בקונה שביתה להדיא, דאמר שביתתי במקום פלוני וכיו"צ, בכהאי קני שביתה ד' אמות, ואית ליה אלפים אמה חוץ להנך ד' אמות, וכן בשו"ב במקום המוקף מחילות, אית ליה כל ההיקף ואלפים אמה חוץ לו, אף בסתמא.

וביאור הדברים נראה, דענין קניית שביתה, בין ע"י פת ובין ע"י שמערב ברגליו או בדיבורו שאומר שביתתי במקום פלוני, היינו דקובע מקום זה לביתו ומקום דירתו, ובה אית ליה ד' אמות כשיעור בית דהוי ד' אמות, ומהאי טעמא מבואר בגמ' (נז ב) דכיון דאמר רבא הנותן עירובו יש לו ד' אמות חשיב כרשות היחיד, ומשום דגדר דינא דנותן עירובו היינו

כל לשנת בצקעה, והוקף מחילות או נכנס למחילות בשבת, אין המחילות נעשות לו כד' אמות, ומשום ד'קל הוא מי שקנה שציתה ממני שלא קנה שציתה'.

ולמשנ"ת ציאר הדברים, דמי שהיה מצעוד יום צאייר מחילות, דהיה צר דירה מצעוד יום, צוה אף כשנכנס בשבת למחילה אחרת, נעשית השתא הך מחילה לציתו ודירתו, דמי שהוא צר דירה מצי להחליף דירתו בשבת, אך כל דלא שבת צאייר מחילות מצעוד יום, כיון דהך גברא לאו צר דירה הוא כלל צהך שבת, אינו נעשה צר דירה בשבת [ולפ"ז לריך לומר דשבת בצקעה צסוגין היינו דהיה בצקעה צעת שקדש היום, ולא מיירי צפירש שקונה שציתה, ולישנא דשבת מתפרש צתרי אנפי, אלא אי נימא דדוקא מי שקנה שציתה צהיקף מחילות, מצי לחזור ולקצוע ציתו צמחילות אחרות, אך הא דקנה שציתה בצקעה, דל"ה צית דירה ממש, לא מצי לקצוע דירתו בשבת צמחילות ממש].

ומדוקדק לשון הרמב"ם (פכ"ז משנת ה"ד) מי ששבת צדיר צצמדצר או צסחר או צמערה וכיוצא צהן מרשות היחיד מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה לכל רוח צריצוע, וכן השוצת בצקעה אפילו היה ישן צשעה שנכנס השבת שלא קנה שציתה יש לו להלך ממקומו אלפים אמה לכל רוח צריצוע עכ"ל, הרי דהך חידושא דיסן נקיט לה צשוצת בצקעה, ומשום דצוה צאמת לא קני שציתה וכמצואר צלשון הרמב"ם, אך בשבת צדיר וסחר ומערה דהן מוקפין מחילות, צוה אף ישן קני שציתה, דכיון דהוי צצית ממש, צוה לא צעי דעת, דכל מה דצעינן דעת היינו לאשוויי למקומו צצית, אך צצית ממש לא צעי דעת כלל.

ובן למשנ"ת מצואר לישנא דקנין שציתה, דעניינו דקונה את מקומו להחשב צציתו ודירתו.

ומעתה יש לצאר היטב דצרי הירושלמי [לדרך המחירי] דכל דמצעוד יום היה צאייר מחילות, אף דיצא ונכנס למחילות אחרות, הרי הן לו כד' אמות, אך